

Wijziging van de Ziektewet, de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en de Werkloosheidswet

(Nadere regeling van de verzekering van degenen, die als lid van de bemanning van een vissersvaartuig aanspraak hebben op een aandeel in de besomming)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

(Ingezonden 17 maart 1971)

Nr. 6

De ondergetekende nam er nota van, dat de vaste Commissie voor Sociale Zaken, in welke handen dit wetsontwerp is gesteld, besloten heeft geen voorlopig verslag, doch een geclausuleerd verslag uit te brengen, zulks ten einde een spoedige openbare behandeling mogelijk te maken.

In antwoord op de vragen van de leden van de K.V.P.-fractie die met belangstelling van het onderhavige wetsontwerp kennis hadden genomen, moge de ondergetekende het volgende mededelen.

Voor zover hem bekend is beperkt deze maatschapsverhouding zich uitsluitend tot deelvisseren. Noch in de landbouw noch in de dienstverlenende sector zijn de ondergetekende vergelijkbare verhoudingen bekend. Naar de mening van de ondergetekende ligt het niet op zijn weg een oordeel uit te spreken over de vraag of een aparte juridische structuur vergelijkbaar met b.v. de wet op de coöperatieve vereniging niet aan te bevelen zou zijn. Immers, de juridische structuur van de maatschapsverhouding is historisch gegroeid en bepaald, waarbij komt, dat de ondergetekende geen rechtsmiddelen ten dienste staan om, indien dit al wenselijk ware, vorm en inhoud van die structuur in enigerlei opzicht wijziging te doen ondergaan.

De Sociale Verzekeringsraad heeft omtrent de problematiek van de sociale verzekering van maatschapvisseren op 20 november 1969 advies uitgebracht, welk advies in de memorie van toelichting bespreking heeft gevonden. Het thans voorliggende wetsontwerp heeft de ondergetekende op 14 januari 1971 ter kennis van de Sociale Verzekeringsraad gebracht. Het is hem bekend, dat de Sociale Verzekeringsraad heeft besloten een zijner commissies op te dragen om na te gaan of – indien nog maatschapvisseren onder de sociale werknemersverzekeringen zouden blijven vallen – het wenselijk zou zijn voorzieningen te treffen ter voorkoming van moeilijkheden als die welke thans uit de toepassing van die verzekeringen en met name van de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering voortspuiten.

Naar de mening van de ondergetekende zal deze uitzonderingspositie geen specifieke problemen geven bij de totstandkoming van volksverzekeringen, zoals b.v. de W.A.O.

Uiteraard valt te verwachten, dat de verzekeringsvoorwaarden van het Sociaal Fonds Maatschapvisserij t.z.t. zullen worden aangepast aan een (volks)arbeidsongeschiktheidsverzekering, zoals dit dan ook zal dienen te geschieden bij de thans vigerende arbeidsongeschiktheidsverzekering voor loontrekkenden.

De ondergetekende acht het niet wel mogelijk reeds thans aan te geven hoe en op basis waarvan zou moeten worden gehandeld indien zich in de werkgelegenheid van deze groepering onverhoopte structurele problemen zouden voordoen. Voor een zinvol antwoord op deze vraag zouden toch tenminste bij benadering aard en omvang van zodanige structurele problemen bekend of voorzienbaar dienen te zijn, waarbij de ondergetekende er overigens nog op moge wijzen, dat bij een dergelijke situatie ook zijn ambtgenoot van Landbouw en Visserij betrokken zou zijn.

In antwoord op de vraag of de ondergetekende de in de eerste kolom van de memorie van toelichting gesignaleerde klachten wat nader zou kunnen adstrueren, kan worden ge-

steld, dat deze klachten voornamelijk betrekking hebben op de minder wenselijke gevolgen van de toepassing van de Werkloosheidswet op maatschapsvissers. Bij voortdurend en in toenemende mate bereikte de ondergetekende de klacht, dat vissersvaartuigen niet konden uitvaren omdat één of meer leden van de maatschap op het tijdstip van vertrek niet aanwezig waren. De andere leden van de maatschap koesterden dan het vermoeden, dat de betrokkenen verstek lieten gaan omdat zij verwachtten dat hun aandeel in de besomming wel eens geringer zou kunnen zijn dan de uitkering, welke zij op dat moment genoten. Op zich zelf zou het zonder gegronde reden niet tijdig aanwezig zijn op het tijdstip van vertrek uiteraard voldoende reden moeten en kunnen zijn om tot intrekking van de uitkering over te gaan. Nog afgezien echter van de discussies, welke in zulk een geval mogelijk zijn over de vraag of al dan niet een gegronde reden aanwezig zou kunnen worden geacht en afgezien van de vraag of de uitkering al dan niet zal worden ingetrokken, feit is en blijft, dat een schip, waarop één of meer leden van de bemanning ontbreken, niet kan en mag uitvaren, zodat daardoor aan de andere leden van de maatschap aanzienlijk nadeel kan worden berokkend.

De vraag of de in kolom 2 onder 2 van de memorie van toelichting gesignaleerde mentaliteitsbeïnvloeding in ongunstige zin niet wordt ontkracht door de mededeling dat een minimaal gebruik van de sociale voorzieningen wordt gemaakt, meent de ondergetekende ontkennend te mogen beantwoorden.

Immers, deze mentaliteitsbeïnvloeding is, zoals ook in het voorgaande reeds is uiteengezet, van tweeërlei aard: enerzijds ten aanzien van de gelukkig thans nog maar weinige maar helaas toch wel in aantal toenemende maten, die op het tijdstip van vertrek verstek laten gaan, anderzijds echter ten aanzien van een beduidend groter aantal maten, dat door de afwezigheid van één of meer maten wordt gedupeerd.

Na de talrijke gesprekken, welke de ondergetekende in de afgelopen jaren met de maatschapsvissers heeft gevoerd, meent hij de vraag of hij niet te sterk vertrouwt op de saamhorigheid in de maatschappen over de keuze die gedaan wordt, met overtuiging ontkennend te mogen beantwoorden. Naar aanleiding van de vraag hoe de ondergetekende zich de oplossing voorstelt als in de maatschap geen eenstemmigheid bestaat, moge erop worden gewezen, dat in het ontwerp-verzekeringsreglement als verzekeringnemer wordt aangemerkt de reder, al of niet tevens opvarende, die lid is van het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij en als zodanig verplicht is voor de op maatschapscontract varende vissers een verzekeringsovereenkomst met evengenoemd Sociaal Fonds aan te gaan. Uiteraard zal de beslissing van de reder om al dan niet lid te worden van het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij door de leden van de maatschap dienen te worden genomen. Indien een lid of aspirant-lid van een maatschap zich met de genomen beslissing niet kan verenigen staat het hem vrij van deelneming in de maatschap af te zien.

Het maatschapscontract van hen, die lid worden van het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij, zal een looptijd krijgen van een jaar. Gedurende dat gehele jaar zal de maatschap of onder de sociale werknemersverzekeringen of onder de in het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij ondergebrachte voorziening vallen. Naar de mening van de ondergetekende bestaat nauwelijks grond voor de verwachting dat een maatschapsvisser afwisselend verzekerd zal zijn.

Ieder die de vele te dezer zake met de maatschapsvissers gehouden besprekingen heeft bijgewoond is met de ondergetekende tot de slotsom gekomen, dat de maatschapsweld praktisch in haar geheel en met overtuiging heeft gekozen voor het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij.

De materiële inhoud van de bij het Sociaal Fonds ondergebrachte voorziening heeft, zoals uit het aan de Kamer overgelegde ontwerp-verzekeringsreglement blijkt, een beperkt karakter dan de in de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering vervatte regeling.

Naar de mening van de ondergetekende is de vaststelling van de inhoud dezer voorziening en de mogelijke verdere uitbouw daarvan in de eerste plaats een zaak van de maatschapsvissers zelf.

Naar aanleiding van de vraag of het van toepassing blijven van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden niet een inconsequentie betekent op de wens om buiten de sociale werknemersvoorzieningen te geraken, moge de ondergetekende opmerken, dat de maatschapsvissers buiten die sociale werknemersverzekeringen wensten te vallen, die naar hun overtuiging de verhoudingen binnen de maatschap verstoorden.

Met de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden is dit niet wezenlijk het geval, terwijl het – zoals in de memorie van toelichting reeds is medegedeeld – uit een oogpunt van premieheffing minder wenselijk is hier een uitzondering te treffen.

Het stemt de ondergetekende tot voldoening, dat de leden van de fractie van de V.V.D. zich met de voorgestelde uitzondering van de maatschapsvissers konden verenigen.

Hij nam er kennis van, dat deze leden vaststelden dat in 1967 derhalve een te ruime werkingssfeer aan de sociale wetgeving is gegeven.

De bij hen gerezen vraag of thans niet te gemakkelijk een duiventil-effect kan ontstaan meent de ondergetekende ontkennend te kunnen beantwoorden omdat het maatschapscontract, waarin de door het Sociaal Fonds Maatschapsvisserij voorgeschreven clausules dienen te worden opgenomen, telkens een looptijd heeft van een jaar. Overigens moge hij er nog op wijzen – zoals hij ook reeds in antwoord op een vraag van de K.V.P.-fractie heeft medegedeeld – dat de maatschapsvissers praktisch volledig en met overtuiging voor het Sociaal Fonds hebben gekozen.

Naar aanleiding van de vraag of de bevindingen, die de ondergetekende met betrekking tot deze problematiek heeft opgedaan, hem geen aanleiding geven de wetgeving ook ten aanzien van andere groeperingen kritisch door te lichten, deelt de ondergetekende mede, dat het hem bekend is, dat de Sociale Verzekeringsraad de z.g. wetsduidelingsbepalingen in de verschillende sociale verzekeringswetten opnieuw in studie heeft genomen.

De met name door de aan het woord zijnde leden genoemde occasionele arbeid, de arbeid van bijkomstige aard en de arbeidsverhoudingen, die in het algemeen evenmin als de maatschapsverhouding als een zuivere dienstbetrekking kunnen worden aangemerkt, worden aan de hand van de door de uitvoeringsorganen opgedane ervaringen door de Sociale Verzekeringsraad mede in de beschouwingen betrokken.

Omtrent het resultaat van de nadere onderzoeken dient de besluitvorming, welke te zijner tijd ongetwijfeld in een advies zal worden vastgelegd, echter nog plaats te vinden.

De ondergetekende nam er nota van dat de leden van de fractie van de A.R.P. met belangstelling maar toch ook wel met een lichte verwondering kennis hadden genomen van dit wetsontwerp.

Dat die verwondering echter het tijdstip van indiening van dit wetsontwerp gold en gebaseerd was op de veronderstelling, als zou deze zaak vier jaar slepende zijn gehouden, is hem toch niet duidelijk.

Het advies van de Sociale Verzekeringsraad dateert van 20 november 1969. Nadien heeft de ondergetekende nog vele malen besprekingen gevoerd met de maatschapsvissers over de vraag, op welke wijze de gevolgen van een uitzondering van de sociale werknemersverzekeringen het best zouden kunnen worden opgevangen. Het was toch niet meer dan redelijk om de maatschapsvissers enige tijd te gunnen om zich te oriënteren omtrent de mogelijkheden van een alternatieve dekking. De maatschapsvissers hebben met grote voortvarendheid ontwerp-statuten en een ontwerp-verzekeringsreglement ontworpen. Ten einde een informeel en materieel opzicht goede aansluiting te verkrijgen tussen de W.A.O. enerzijds en de bij het Sociaal Fonds Maatschapsvissers ondergebrachte regeling anderzijds waren vervolgens besprekingen noodzakelijk tussen de maatschapsvissers en het Gemeenschappelijk Administratiekantoor.

De meer definitieve redactie van het ontwerp-verzekeringsreglement kwam tot stand op 16 februari 1971. Het wetsontwerp werd ingediend bij Koninklijke Boodschap van 24 februari 1971.

Gelet op het voorgaande kan toch niet gesproken worden van een zaak, die 4 jaren slepende is gehouden noch ook van een overhaaste behandeling tot dusverre. Van een aarzeling van de ondergetekende om ter zake met voorstellen te komen is, zeker na het door de Sociale Verzekeringsraad uitgebrachte advies, geen sprake, zodat daaruit naar het oordeel van de ondergetekende niet mag worden afgeleid dat het geenszins een eenvoudige zaak is waar het in het onderhavige wetsontwerp om gaat. Integendeel, de juridische constructie van het wetsvoorstel is eenvoudig en duidelijk van opzet: de oorspronkelijke redactie is geheel in de nieuw voorgestelde tekst terug te vinden. Nieuw is alleen, dat behalve de exploitant of mede-exploitant van het vaartuig ook degene, die als maatschapsvisser tegen geldelijke gevolgen van arbeidsongeschiktheid verzekerd is bij het Sociaal Fonds voor de Maatschapsvisserij, van de verschillende sociale werknemersverzekeringen wordt uitgesloten.

Uiteraard verdiende een dergelijke uitzondering zorgvuldige overweging welke zich echter voornamelijk toespitste op de vraag op welke wijze in een alternatieve dekking zou kunnen worden voorzien.

Tegen het overleggen aan de Kamer van het advies van de Sociale Verzekeringsraad heeft de ondergetekende geen bezwaar. Dit advies alsmede de advies-aanvraag van de ondergetekende, resp. daterend van 20 november 1969 en van 28 november 1968, zijn dan ook als bijlage aan deze nota toegevoegd.

Zoals reeds in de memorie van toelichting en ook elders in deze nota is medegedeeld, heeft de ondergetekende over de onderhavige problematiek vele malen met dikwijls zeer grote delegaties uit de wereld van de maatschapsvisser van gedachten gewisseld. Behoudens briefwisselingen met een min of meer persoonlijk karakter heeft ook correspondentie plaats gehad met de betrokken bedrijfsvereniging.

Deze correspondentie kan echter niet zo zeer worden beschouwd als een uitwisseling van officiële stukken terwijl de inhoud daarvan – die, voor zover relevant, reeds in de memorie van toelichting is samengevat – weinig informatie bevat, welke tot een groter inzicht zou kunnen bijdragen.

De door de aan het woord zijnde leden gevraagde nadere uiteenzetting m.b.t. de stelling, dat de sociale verzekering een ondergraving van het maatschapscontract zou betekenen, heeft de ondergetekende reeds in zijn antwoord aan de leden van de K.V.P.-fractie verstrekt, zodat hij meent daarnaar te mogen verwijzen.

De hier aan het woord zijnde leden kwamen voorts nog terug op hetgeen in de memorie van toelichting over het beaard van de S.V.R. wordt medegedeeld.

Naar aanleiding van de vraag, welke argumenten buiten de vier punten in de memorie van toelichting, eerste pagina, rechterkolom, de ondergetekende ertoe hebben gebracht de nu voorgestelde veel verder gaande beslissing te nemen, moge hij eraan herinneren, dat de Sociale Verzekeringsraad ten principale op het standpunt staat, dat het de voorkeur verdient de maatschapsvisser, die zelf uitdrukkelijk stellen, dat zij als zelfstandige werkzaam zijn, van de werking van alle sociale werknemersverzekeringen uit te sluiten.

Nu de ondergetekende op grond van de in de memorie van toelichting uiteengezette motieven besloten heeft dit advies van de Sociale Verzekeringsraad te volgen, komt de in de hier besproken vraag vervatte suggestie, als zou hij een veel verder gaande beslissing hebben genomen, hem niet juist voor.

Zowel in de memorie van toelichting, als in het antwoord op de vragen van de K.V.P.-fractie heeft de ondergetekende medegedeeld, dat het uit een oogpunt van premieheffing, welke door de Belastingdienst plaatsheeft, minder wenselijk is de maatschapsvisser ook aan de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden te onttrekken. Indien daarenboven – ook naar de mening van de visserijwereld – de verhoudingen binnen de maatschap niet wezenlijk worden verstoord indien de ene maat (de werknemer) wel en de andere maat (de werkgever) geen aanspraak op kinderbijslag voor zijn eerste twee kinderen

kan maken, bestaat er naar de mening van de ondergetekende weinig aanleiding om de met de heffing van de premie ingevolge de volksverzekeringen en de loonbelasting samenhangende premieheffing krachtens de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden te compliceren door de maatschapsvisser ook te onttrekken aan de K.W.L. In dit verband moge de ondergetekende nog herinneren aan zijn op 20 november 1967 tot de Sociaal-Economische Raad gerichte adviesaanvraag betreffende de mogelijkheid om te komen tot een geleidelijke afschaffing van de kinderbijslag voor het eerste kind, welke adviesaanvraag binnen de S.E.R. nog onderwerp van beraad uitmaakt in het kader van de programmering van de sociale verzekering.

De vraag van de hier aan het woord zijnde leden of de maatschapsverhoudingen alleen in de visserijwereld voorkomen of dat ook in andere sectoren deze figuur meer en meer gaat voorkomen heeft in het antwoord op de vragen van de K.V.P.-fractie reeds ontkennende beantwoording gevonden, zodat de ondergetekende meent daarnaar te mogen verwijzen.

Naar aanleiding van de door de aan het woord zijnde leden gestelde vraag, of het juist is bepaalde groepen landgenoten van het brengen van een offer voor de sociale verzekering te gaan vrijstellen, moge de ondergetekende opmerken, dat het wegvallen van dit offer gepaard gaat met het prijsgeven van de aanspraken ingevolge de ten deze relevante voorzieningen, zodat geen afwenteling van lasten op andere groeperingen plaatsheeft.

Hieraan doet niet af, dat de mogelijkheid van een beroep op de Algemene Bijstandswet uiteraard wel aanwezig is, al zal dit bij gelijkblijvende omstandigheden vermoedelijk weinig of nooit behoeven te geschieden. Immers, voor de aanspraken ingevolge de A.B.W. worden geen premies geheven. De uitkeringen op grond van deze wet komen ten laste van de algemene middelen, waaraan uiteraard ook de maatschapsvisser via de heffing van de loon- en inkomstenbelasting hun deel bijdragen.

Hoewel het op zich zelf altijd mogelijk is, dat het risico van een teruglopende werkgelegenheid gaat spelen en dit risico – althans voor wat betreft het eerste halfjaar van een eventuele werkloosheidsperiode – door het betalen van een premie in goede dagen zou kunnen worden opgevangen, moge de ondergetekende opmerken, dat juist de toepassing van de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering ten aanzien van maatschapsvisser zoveel bezwaren en moeilijkheden opleverde, dat hij reeds op 28 november 1968 aan de Sociale Verzekeringsraad mededeling heeft gedaan van zijn voornemen om de maatschapsvisser aan de werking van de Werkloosheidswet te onttrekken.

De vraag hoe te handelen wanneer de saamhorigheid in de maatschap, die de aan het woord zijnde leden overigens erkennen, toch in een bepaald geval ontbreekt, vond reeds beantwoording in het antwoord op de vragen van de fractie van de K.V.P. zodat de ondergetekende meent naar het antwoord op die vragen te mogen verwijzen.

De ondergetekende heeft er met waardering kennis van genomen, dat de hier aan het woord zijnde leden met het stellen van de in het voorgaand besproken vragen niet beoogden aan te geven, dat zij met dit wetsontwerp niet akkoord zullen gaan.

Hij noteerde voorts, dat deze leden de zaak vooralsnog openhielden en aan de hand van de antwoorden wilden overwegen of de repercussies, die zij anderszins voor de ontwikkeling van de sociale verzekering in andere sectoren vreesden, al dan niet aanwezig zijn.

Hoewel uiteraard nimmer met absolute zekerheid kan worden gezegd, dat de mogelijkheid van een zodanige ontwikkeling in andere sectoren geheel en al is uitgesloten, acht de ondergetekende de kans daartoe wel zo gering, dat deze naar zijn opvatting kan worden verwaarloosd. In geen enkele sector toch kan men bogen op een zo historisch gegroeide en bepaalde maatschapsverhouding als juist in de wereld van de visserij het geval is. Blijkens een artikel van dr. H. A. H. Boelmans Kranenburg in Sociaal Maandblad/Arbeid van septem-

ber 1968 staat het historisch vast, dat reeds in de middeleeuwen de visserij in de vorm van een maatschap werd uitgeoefend.

De ondergetekende vertrouwt dan ook gaarne, dat hij er in is geslaagd de vragen, welke bij de leden van de fractie van de A.R.P. met betrekking tot het onderhavige wetsontwerp waren gerezen, afdoende te beantwoorden en mogelijk bij hen levende bezwaren weg te nemen.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

B. ROOLVINK.

BIJLAGE I

Sociale Verzekeringsraad

*Aan Zijne Excellentie de Minister
van Sociale Zaken en Volksgezondheid,
Zeestraat 73,
's-Gravenhage*

20 november 1969.

Excellentie,

In antwoord op Uw brieven van 28 nov. 1968, 55820/30338 Dir. en die van 5 febr. 1969 SV/Afd. W.V., delen wij U mede, dat deze onderwerp van uitvoerige bespreking hebben uitgemaakt in de commissie „Coördinatie sociale verzekering en loonbelasting” van de Raad en in een uit deze commissie gevormde commissie ad hoc, ingesteld ter bestudering van de technische aspecten van het onderhavige vraagstuk.

Aan de besprekingen werd op verzoek van de Raad o.a. deelgenomen door een vertegenwoordiger van de Bedrijfsvereniging voor de Haven- en aanverwante bedrijven, Binnenscheepvaart en Visserij, terwijl belanghebbende organisaties in de gelegenheid werden gesteld hun standpunt in een op 23 mei 1969 gehouden hearing nader mondeling toe te lichten.

Uit de besprekingen is gebleken dat de maatschapsvissers, zij het dat zij de sociale verzekeringswetgeving op zich als een groot goed beschouwen, hun standpunt handhaven dat het door wetsduiding onder deze wetgeving houden van maatschapsvissers een ondergraving van de maatschapsgedachte betekent. Met de grootst mogelijke meerderheid prefereren zij de maatschapsconstructie zonder dat er van een verplicht sociale verzekering sprake is.

Hoewel de maatschapsvissers onder sociale verzekeringswetgeving verstaan de sociale werknemersverzekeringen is uit de bespreking wel gebleken, dat zij ten principale niet geheel afwijzend staan tegenover de in de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering en de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden geregelde verzekeringen, omdat deze verzekeringen minder in de maatschapsverhouding zouden ingrijpen dan de overige sociale werknemersverzekeringen, met name de Ziekte-wet en de Werkloosheidswet.

Tegen de verplichte verzekering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering wordt dan ook mede gelet op het langlopende risico, dat door die verzekering wordt gedekt, geen bezwaar gemaakt indien althans ook de schipper-eigenaar, die mee ter visvangst gaat, verplicht verzekerd zal zijn. Met nadruk werd gepleit te bevorderen, dat zeker de verzekeringsplicht ingevolge de Ziekte-wet en de Werkloosheidswet een einde neemt.

De Raad constateerde na uitvoerige discussie ten aanzien van de verzekeringsplicht van maatschapsvissers dat, nu van die zijde uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij als zelfstandigen werkzaam zijn, het de voorkeur verdient hen van de werking van alle sociale werknemersuitkeringen uit te sluiten. Daarbij tekent de Raad aan, dat, zo dit naar Uw oordeel te ver strekkende gevolgen zou hebben, de Raad geporteerd is voor handhaving van de verzekeringsplicht krachtens alle sociale werknemersverzekeringen, waarbij dan met betrekking tot de Werkloosheidswet een zodanige wachtdagenregeling getroffen zou dienen te worden die de voornaamste bezwaren van de maatschapsvissers tegen de toepassing van de Werkloosheidswet zou ondervangen.

Met verschuldigde hoogachting,

De Sociale Verzekeringsraad,

C. M. Swiebel,

algemeen secretaris.

Ministerie van Sociale Zaken en Volksgezondheid

Directoraat-Generaal voor sociale voorzieningen
's-Gravenhage, Zeestraat 73

Telefoon: 070 - 18.32.20 - Telegramadres: SOZA

*Aan de Sociale Verzekeringsraad
R. J. Schimmelpennincklaan 20
te 's-Gravenhage*

28 november 1968.

Bij meer dan een gelegenheid is er vanuit de wereld van de kottervisserij bij mij op aangedrongen wettelijke maatregelen te bevorderen om maatschapsvisserij van de sociale werknemersverzekeringen uit te sluiten.

Met name de toepassing van de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering heeft bij de maatschapsvisserij de overtuiging doen postvatten, dat het vooral deze verzekeringen zijn die voeren tot een ondergraving van het maatschapscontract.

Enige tijd geleden heeft de Nederlandse Visserijbond mij om een onderhoud verzocht, tijdens hetwelk o.m. ook de mogelijkheid van de vorming van een afzonderlijke risicogroep met een eigen groepsbestuur, alsmede de mogelijkheid van het treffen van een afwijkende dagloonregeling voor de toepassing van de Ziekwet en de Werkloosheidswet en van het invoeren van wachtdagen ingevolge de Werkloosheidswet voor maatschapsvisserij ter sprake zijn gekomen.

Uiteraard heb ik de betrokkenen voor een verdere bespreking van deze mogelijkheid verwezen naar het bestuur van de Be-

drijfsvereniging voor Haven- en Aanverwante Bedrijven, Binnenscheepvaart en Visserij.

Nu mij is gebleken, dat het de Nederlandse Visserijbond niet is mogen gelukken om binnen de voornoemde bedrijfsvereniging een oplossing te vinden voor de moeilijkheden, welke zich vooral met betrekking tot de uitvoering van de wachtgeld- en werkloosheidsverzekering voordoen, overweeg ik om bij een eerstvolgende gelegenheid de indiening van een wetsvoorstel te bevorderen, waarbij wordt voorgesteld het bepaalde in artikel 4, eerste lid, onder f, van de Werkloosheidswet te doen vervallen.

Alvorens hiertoe over te gaan zal ik - zo mogelijk op korte termijn - hieromtrent het oordeel van uw Raad vernemen.

*De Minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

(w.g.) B. ROOLVINK.